VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2012. gada 6. martā*

ELVGF — Garantiju nodaļa — Izdevumi, kas ir izslēgti no finansējuma — Augļi un dārzeņi — Piemākums attaisnot izdevumus — Ražotāju organizāciju atzīšanas nosacījumi

Lieta T-230/10

Spānijas Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja *M. Muñoz Pérez* un *A. Rubio González*, pēc tam *M. Rubio González*, *abogados del Estado*,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *F. Jimeno Fernández*,

atbildētāja,

par prasību daļēji atcelt Komisijas 2010. gada 11. marta Lēmumu 2010/152/ES, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz atsevišķus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) Garantiju nodaļu, uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA) (OV L 63, 7. lpp.), ciktāl ar to izslēgti noteikti izdevumi, ko veikusi Spānijas Karaliste augļu un dārzeņu jomā.

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja I. Pelikānova [*I. Pelikánová*], tiesneši K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] (referente) un M. van der Vaude [*M. van der Woude*],

sekretārs H. Palasio Gonsaless [*J. Palacio González*], galvenais administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2011. gada 22. novembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības rašanās fakti

1 2008. gada 7. aprīlī pēc piecām izmeklēšanām ar references numuriem FV/2004/381/ES, FV/2005/301/ES, FV/2005/302/ES, FV/2006/354/ES, FV/2005/385/ES, ko veica Eiropas Kopienu Komisijas Lauksaimniecības izdevumu revīzijas dienests par palīdzību augļu un dārzeņu nozarē,

* Tiesvedības valoda – spāņu.

Komisija saskaņā ar Padomes 1999. gada 17. maija Regulas (EK) Nr. 1258/1999 par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV L 160, 103. lpp.) 7. panta 4. punkta noteikumiem paziņoja Spānijas iestādēm savus secinājumus par minētajām izmeklēšanām.

2 Ar 2008. gada 27. maija vēstuli Spānijas Karaliste pieprasīja Saskaņošanas struktūras iesaistīšanos. 2008. gada 29. oktobrī Saskaņošanas struktūra sniedza savu gala ziņojumu. 2009. gada 25. augustā Komisija paziņoja Spānijas Karalistei savu galīgo nostāju.

3 Pamatojoties uz argumentiem, kas izklāstīti 2009. gada 30. septembra kopsavilkuma ziņojumā, Komisija ar 2010. gada 11. marta Lēmumu 2010/152/ES, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz atsevišķus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) Garantiju nodaļu, uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA) (OV L 63, 7. lpp., turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums") nolēma no finansējuma izslēgt divu veidu izdevumus, ko veikusi Spānijas Karaliste augļu un dārzeņu nozarē.

4 Pirmkārt, Komisija piemēroja pirmo vienreizējo korekciju, kopā par summu EUR 33 339 525,05, izdevumiem, kas deklarēti saistībā ar iepakojuma izmaksu pārvaldīšanu, pamatojot ar to, ka norādītie izdevumi nevar tikt atmaksāti attiecībā uz izmaksām, kas rodas, videi nekaitīgā veidā apsaimniekojot iepakojumu. Otrkārt, tā piemēroja otru vienreizējo korekciju pilnā apmērā, kopā par summu EUR 4 940 378,44, palīdzībai, kas bija piešķirta ražotāju organizācijai *SAT Royal* (turpmāk tekstā – "RO *SAT Royal*"), ievērojot kļūmes, piemērojot tās atzīšanas kritērijus.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

5 Ar prasības pieteikumu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 21. maijā, Spānijas Karaliste cēla šo prasību

6 Spānijas Karalistes prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl ar to no Savienības finansējuma izslēgti noteikti izdevumi, ko paziņojusi Spānijas Karaliste;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

7 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

8 Savu prasību pamatojot, Spānijas Karaliste izvirza divus pamatus. Pirmais būtībā ir saistīts ar Komisijas pieļautu kļūdu tiesību piemērošanā, izslēdzot izmaksas, kas rodas, videi nekaitīgā veidā apsaimniekojot iepakojumu, Komisijai interpretējot Padomes 1996. gada 28. oktobra Regulas (EK) Nr. 2200/96 par augļu un dārzeņu tirgus kopējo organizāciju (OV L 297, 1. lpp.) un Komisijas 2003. gada 11. augusta Regulas (EK) Nr. 1433/2003, kurā izklāstīti sīki izstrādāti noteikumi par to, kā piemērot Padomes Regulu (EK) Nr. 2200/96 attiecībā uz darbības fondiem, darbības programmām un finansiālu palīdzību (OV L 203, 25. lpp.), noteikumus. Ar otro pamatu būtībā tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā attiecībā uz kļūmēm kontroles sistēmā par RO *SAT ROYAL* atzīšanu, Komisijai

interpretējot Komisijas 2003. gada 11. augusta Regulas (EK) Nr. 1432/2003, kurā izklāstīti sīki izstrādāti noteikumi Padomes Regulas (EK) Nr. 2200/96 piemērošanai attiecībā uz ražotāju organizāciju atzīšanas un ražotāju grupu pagaidu atzīšanas nosacījumiem (OV L 203, 18. lpp.), noteikumus.

Par pirmo pamatu

9 Saistībā ar pirmo pamatu lietas dalībnieki būtībā nav vienisprātis par jautājumu, vai Regulas Nr. 2200/96 un Regulas Nr. 1433/2003 noteikumi izvirza prasību, lai ar iepakojumu saistītās vides pārvaldības radītās papildu izmaksas tieši vai netieši segtu ražotāju organizācija (turpmāk tekstā – "RO") un ka šai pēdējai minētajai, lai saņemtu Regulas Nr. 2200/96 15. panta 1. punktā paredzēto finansiālo palīdzību, savam pieteikumam par palīdzības saņemšanu ir jāpievieno precīzs rakstveida pierādījums, kas attaisno šīs izmaksas.

10 Ievadā ir jāatgādina atbilstošie noteikumi un judikatūra, lai pārbaudītu pirmo pamatu.

11 Pirmkārt, Regulas Nr. 2200/96 15. pantā ir noteikts:

"1. [Eiropas Savienība] saskaņā ar šā panta noteikumiem sniedz finansiālu palīdzību ražotāju organizācijām, kas izveido operatīvo [darbības] fondu.

Šo fondu uztur ar finanšu iemaksām, ko iekasē no ražotāju organizācijas biedriem pēc faktiski pārdoto augļu un dārzeņu daudzuma vai vērtības, un ar pirmajā daļā minēto finansiālo palīdzību.

2. Operatīvos [darbības] fondus, kā tas norādīts 1. punktā, izmanto, lai:

a) finansētu no tirgus izņemto produkciju saskaņā ar 3. punkta nosacījumiem;

b) finansētu darbības programmu, kas iesniegta kompetentām valsts iestādēm un ko tās apstiprinājušas saskaņā ar 16. panta 1. punktu.

[..]

5. Šā panta 1. punktā minētā finansiālā palīdzība ir vienāda ar minētajā punktā norādītajiem faktiskajiem izdevumiem, kas saskaņā ar 2. punktu ierobežotas līdz 50 %.

[..]"

12 Regulas Nr. 1433/2003 18. panta ar virsrakstu "Pieteikumi" 2. punkta c) apakšpunktā ir noteikts: "Pieteikumiem pievieno apliecinošos dokumentus, kuros redzam[i] [..] saistībā ar darbības programmu radušies izdevumi".

13 Saskaņā ar Regulas Nr. 1433/2003 I pielikuma ar virsrakstu "Darbības programmu varbūtējs saturs" 2. punkta c) apakšpunktu, uz kuru ietverta norāde šīs regulas 8. panta 2. punktā, darbības programmas var ietvert jautājumus par "specifiskām izmaksām [..] vides aizsardzības pasākumiem, tostarp izmaksas, kas rodas, videi nekaitīgā veidā apsaimniekojot iepakojumu".

14 Regulas Nr. 1433/2003 I pielikuma 2. panta c) apakšpunkta beigās ir ietverta norāde uz 3. zemsvītras piezīmi, saskaņa ar kuru:

"Iepakojuma apsaimniekošana videi nekaitīgā veidā pienācīgi jāpamato un jāievēro kritēriji, kas izklāstīti II pielikumā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvai 94/62/EK par iepakojumu un izlietoto iepakojumu [..]."

15 Otrkārt, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ELVGF finansē tikai intervences, kas ir veiktas atbilstoši Savienības tiesiskajam regulējumam lauksaimniecības tirgus kopīgās organizācijas ietvaros (skat. Tiesas 2003. gada 8. maija spriedumu lietā C-349/97 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-3851. lpp., 45.–47. un 49. punkts, un 2005. gada 24. februāra spriedumu lietā C-300/02 Grieķija/Komisija, Krājums, I-1341. lpp., 32.–36. punkts un tajos minētā judikatūra).

16 Visupirms ir turpinājumā jāizskata argumenti, ko Spānijas Karaliste izvirzījusi, pamatojot pirmo pamatu.

17 Pirmkārt, ir jākonstatē – Spānijas Karaliste ir kļūdaini apgalvojusi, ka Komisija bija atzinusi, ka Spānijas iestādes bija pareizi noteikušas vienotu likmi 17 %, ko tās bija piemērojušas attiecībā uz papildu izmaksām salīdzinājumā ar parastajām izmaksām. No lietas materiāliem izriet – lai arī Komisija atzina, ka izskatāmajā lietā izmantotā likme 17 % pati par sevi nebija nesamērīga, tā pārmet Spānijas Karalistei, ka tā šīs likmes aprēķināšanā ietver izmaksas, kas rodas, videi nekaitīgā veidā apsaimniekojot iepakojumu, neiesniedzot nekādus pierādījumus, ka šīs izmaksas ir segušas RO vai to biedri.

18 Otrkārt, ir jāpārbauda, vai, kā to apgalvo Spānijas Karaliste, Komisija ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, izvirzot prasību, lai izmaksas, kas rodas, videi nekaitīgā veidā apsaimniekojot iepakojumu, obligāti segtu RO.

19 Šajā ziņā ir jānorāda, ka saskaņā ar Regulas Nr. 2200/96 15. panta 5. punkta pirmās daļas noteikumiem Savienības piešķirtā finansiālā palīdzība tiek aprēķināta, ņemot vērā "faktiskos izdevumus", it īpaši saistībā ar darbības programmu finansēšanu no darbības fondiem. Tāpat saskaņā ar Regulas Nr. 1433/2003 18. panta 2. punkta c) apakšpunkta noteikumiem – pieteikumiem palīdzības saņemšanai, ko iesniegušas RO, ir jāpievieno pierādījumi, kas apliecina saistībā ar darbības programmu radušos izdevumus.

20 No šiem noteikumiem izriet, ka Savienības finansiālā palīdzība RO saskaņā ar darbības programmu var tikt piešķirta vienīgi ar nosacījumu, ka tiek iesniegts pierādījums par faktiski veiktiem izdevumiem.

21 Šādu attiecīgo noteikumu interpretāciju neliek apšaubīt Spānijas Karalistes izvirzītais arguments, ka šī prasība neattiecas uz darbības programmām, kuras ietver izmaksas, kas rodas, videi nekaitīgā veidā apsaimniekojot iepakojumu, jo no Eiropas Parlamenta un Padomes 1994. gada 20. decembra Direktīvas 94/62/EK par iepakojumu un izlietoto iepakojumu (OV L 365, 10. lpp.), uz kuru izdarīta norāde Regulas Nr. 1433/2003 I pielikuma 3. zemsvītras piezīmē, izriet, ka šo iepakojamu apsaimniekošana ir jāveic izplatītājiem, tā ka būtu neloģiski, ja šī regula izvirzītu prasību, lai RO segtu tādas iepakojumu apstrādes izmaksas, kas tiem nav jāveic.

22 Vispirms ir jākonstatē, ka norma, kas atgādināta iepriekš 20. punktā, neizslēdz to, ka tiek ņemtas vērā izmaksas, kas rodas, videi nekaitīgā veidā apsaimniekojot iepakojumu, ja, kā tas ir izskatāmajā lietā, šīs izmaksas tieši sedz izplatītāji un netieši – RO. Tiek prasīti vienīgi pierādījumi, ka šīs izmaksas tieši vai netieši sedz RO.

23 Turklāt ir jāatgādina, ka Regulā Nr. 1433/2003 ir izklāstīti sīki izstrādāti noteikumi par to, kā piemērot Padomes Regulu Nr. 2200/96 attiecībā uz darbības fondiem, darbības programmām un finansiālu palīdzību. Šajā ziņā, kā tas izriet no apsvērumiem, kas izklāstīti iepriekš, 19. un 20. punktā, Regulas Nr. 1433/2003 18. panta 2. punkta c) apakšpunktā, ciktāl tajā paredzēts, ka RO iesniegtajiem pieteikumiem jāpievieno dokumenti, kas apliecina saistībā ar darbības programmu radušos izdevumus, īsteno noteikumu, kas paredzēts Regulas Nr. 2200/96 15. panta 5. punktā.

24 Savukārt ne Regulā Nr. 2200/96, ne Regulā Nr. 1433/2003, pat ne Direktīvā 94/62, uz kuru izdarīta norāde Regulas Nr. 1433/2003 I pielikuma 3. zemsvītras piezīmē, nav paredzēta nekāda atkāpe, kas būtu piemērojama saistībā ar darbības programmām, kas ietver izmaksas, kuras rodas, videi nekaitīgā veidā apsaimniekojot iepakojumu, noteikumam, kas izriet no Regulas Nr. 2200/96 15. panta 5. punkta

un Regulas Nr. 1433/2003 18. panta 2. punkta, saskaņā ar kuru Savienības finansiālā palīdzība tiek aprēķināta, ņemot vērā faktiskos izdevumus, ko veicis un attiecīgi pierādījis palīdzības pieprasītājs, t.i., šajā lietā – RO.

25 No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka Spānijas Karaliste kļūdaini pārmet Komisijai, ka tā ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, izvirzot prasību, lai izmaksas, kas rodas, videi nekaitīgā veidā apsaimniekojot iepakojumu, obligāti segtu RO.

26 Treškārt, ir jānovērtē, vai, kā to apgalvo Spānijas Karaliste, prasība, lai RO iesniegtu pierādījumus, ka tā ir tieši vai netieši segusi izmaksas, kas rodas, videi nekaitīgā veidā apsaimniekojot iepakojumu, ir nesamērīga.

27 Konkrētāk, Spānijas Karaliste uzskata, pirmkārt, ka RO netiek izvirzīta prasība, lai tām būtu dokuments, kurā būtu norādīta precīza summa, kas samaksāta par iepakojuma apsaimniekošanu videi nekaitīgā veidā, un ka, otrkārt, izplatītāji šīs izmaksas pārnes uz RO, tāpat kā pārējās ražošanas izmaksas.

28 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka samērīguma princips, kas ir viens no vispārīgajiem Savienības tiesību principiem, prasa, lai Savienības iestāžu tiesību akti nepārsniegtu to, kas ir atbilstošs un vajadzīgs, lai sasniegtu attiecīgajā tiesiskā regulējumā noteiktos mērķus, ņemot vērā, ka, ja ir iespēja izvēlēties starp vairākiem piemērotiem pasākumiem, ir jāizvēlas vismazāk apgrūtinošais un tā radītie traucējumi nedrīkst būt nesamērīgi ar sasniedzamajiem mērķiem (skat. Tiesas 2007. gada 4. oktobra spriedumu lietā C-375/05 *Geuting*, Krājums, I-7983. lpp., 45. punkts un tajā minētā judikatūra).

29 Attiecībā uz šāda principa īstenošanas apstākļu tiesas pārbaudi – ņemot vērā plašo rīcības brīvību, kas ir piešķirta Savienības likumdevējam kopējās lauksaimniecības politikas jomā, – tikai acīmredzama šajā jomā īstenota pasākuma neatbilstība kompetentās iestādes izvirzītajam mērķim var ietekmēt šāda pasākuma likumīgumu (šajā ziņā skat. iepriekš 28. punktā minēto spriedumu lietā *Geuting*, 46. punkts un tajā minētā judikatūra).

30 Izskatāmajā lietā, pirmkārt, ir jānoraida Spānijas Karalistes izvirzītais arguments, ka Regulas Nr. 1433/2003 I pielikumā ir atļauts darbības programmās iekļaut izmaksas, kas rodas, videi nekaitīgā veidā apsaimniekojot iepakojumu, neizvirzot nekādus nosacījumus saistībā ar personu, kam šīs izmaksas jāsedz.

31 Kā jau norādīts iepriekš 24. punktā, Regulās Nr. 2200/96 un Nr. 1433/2003 nav paredzēta nekāda atkāpe no noteikuma, kas izriet no Regulas Nr. 2200/96 15. panta 5. punkta un no Regulas Nr. 1433/2003 18. panta 2. punkta.

32 Otrkārt, pretēji tam, ko pēc būtības apgalvo Spānijas Karaliste, nevar piekrist, ka, lai pierādītu, ka faktiski veiktas izmaksas, ko netieši samaksājušas RO, ir pietiekami, lai piekristu šķietami loģiskajam apgalvojumam, ka, ievērojot praksi, pārdošanas cena, par kuru RO izrakstījušas rēķinus izplatītājiem, ir samazināta, lai ņemtu vērā apstākli, ka tieši izplatītāji sedz izmaksas, kas rodas, videi nekaitīgā veidā apsaimniekojot attiecīgo preču iepakojumu.

33 Faktiski, pirmkārt, šāds arguments nonāk acīmredzamā pretrunā ar noteikumu, kas atgādināts 20. punktā iepriekš. Otrkārt, nevar izslēgt, ka, tā vietā, lai samazinātu pārdošanas cenu, par kuru RO izraksta rēķinu izplatītājiem, papildu izmaksas, kas rodas, videi nekaitīgā veidā apsaimniekojot iepakojumu, varētu tikt nodotas uz nākamo posmu komercdarbības ķēdē, palielinot pārdošanas cenas, kādas izplatītāji nosaka saviem klientiem.

34 Attiecīgi, vienīgais veids, kādā var izpildīt noteikumu, kas atgādināts iepriekš 20. punktā, ir – ja palīdzības pieprasītājs var pierādīt faktisko izdevumu tiešu vai netiešu veikšanu.

35 Trešķārt, pretēji Spānijas Karalistes apgalvotajam, šādas pierādīšanas nepieciešamību nevar noraidīt ja, kā izskatāmajā lietā, dalībvalsts atbilstoši Regulas Nr. 1433/2003 noteikumiem ir aptuvenā veidā noteikusi papildu izmaksas, ko rada iepakojuma apstrāde, salīdzinājumā ar parastajām izmaksām. Šāda apgalvojuma dēļ, pārkāpjot iepriekš 20. punktā atgādināto noteikumu, attiecīgo palīdzību varētu saņemt RO, kuras nebūtu segušas nekādas papildu izmaksas.

36 No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka Spānijas Karalistes izvirzītajos argumentos nav pietiekami ņemts vērā likumīgais mērķis, kāds ir attiecīgajam tiesiskajam regulējumam, proti – garantēt, lai, kā atgādināts iepriekš 15. punktā, finanšu intervences notiek saskaņā ar Savienības tiesībām lauksaimniecības tirgu kopīgās organizācijas ietvaros. Līdz ar to nedz Spānijas Karalistes izklāstītie argumenti, nedz lietas materiāli neļauj uzskatīt, ka, izvirzot prasību, lai RO iesniedz pierādījumus, ka tā ir segusi izmaksas, kas rodas, videi nekaitīgā veidā apsaimniekojot iepakojumu, Komisija būtu pārkāpusi samērīguma principu.

37 Līdz ar to, tā kā neviens no argumentiem, ko izvirzījusi Spānijas Karaliste, pamatojot savu pirmo pamatu, nav pamatots, šis pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu

38 Attiecībā uz otro pamatu, lietas dalībnieki būtībā nav vienisprātis par jautājumu, vai Regulas Nr. 1432/2003 14. pants ir piemērojams vienīgi augļus un dārzeņus ražojošajām fiziskajām vai juridiskajām personām, kas kā biedri veido tādu RO kā RO *SAT Royal*, vai arī, ciktāl tas attiecas uz biedriem, kas ir juridiskas personas, tas ir piemērojams arī attiecībā uz fiziskām vai juridiskām personām, kas kontrolē to kapitāldaļas.

39 Pirmkārt, ir jāatgādina atbilstošās normas, lai veiktu otrā pamata pārbaudi.

40 Regulas Nr. 2200/96 11. panta 1. punkta d) apakšpunkta 3) pozīcijā noteikts:

"Šajā regulā "[RO]" ir jebkura juridiska persona,

[..]

d) kuras statūti paredz:

[..]

3) noteikumus, kas dod tiesības ražotāju organizācijas biedriem demokrātiski pārbaudīt savu organizāciju un tās lēmumus;

[..]."

41 Saskaņā ar Regulas Nr. 1432/2003 14. apsvērumu:

"Gādājot par to, lai ražotāju organizācijas patiesi pārstāvētu nelielu ražotāju skaitu, dalībvalstīm ir jāveic pasākumi, lai garantētu, ka biedru mazākums, kas [RO], iespējams, nodrošina lielāko daļu produkcijas, pārmērīgi neietekmē tās pārvaldību un darbu."

42 Regulas Nr. 1432/2003 4. panta ar virsrakstu "Ražotāju organizāciju minimālais lielums" 1. punktā ir noteikts:

"Regulas [..] Nr. 2200/96 11. panta 2. punkta a) apakšpunktā minēto biedru minimālais skaits ir pieci ražotāji uz vienu kategoriju."

43 Regulas Nr. 1432/2003 13. pantā ar virsrakstu "Neražotāju dalība" ir noteikts:

"1. Dalībvalstis var noteikt, vai ir pieļaujams [RO] kā biedrus uzņemt fiziskas vai juridiskas personas, kas nav ražotāji, un ar kādiem nosacījumiem.

2. Formulējot 1. punktā minētos nosacījumus, dalībvalstis saskaņā ar Regulas [Nr. 2200/96] 11. panta 1. punkta a) apakšpunktu un d) apakšpunkta 3. pozīciju gādā par to, lai:

[..]

b) [RO] apvienošanās noteikumi ietvertu normas, kas ļauj dalībražotājiem demokrātiskā veidā uzraudzīt savu organizāciju un lēmumu pieņemšanu.

[..]"

44 Saskaņā ar Regulas Nr. 1432/2003 14. pantu ar virsrakstu "Demokrātiska ražotāju organizāciju pārvaldība":

"1. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nepieļautu viena vai vairāku organizācijas biedru varas vai ietekmes ļaunprātīgu izmantošanu saistībā ar [RO] pārvaldību un darbību.

2. Nevienam [RO] biedram nedrīkst būt vairāk kā 20 % balsu. Dalībvalstis tomēr var palielināt šo maksimālo īpatsvaru līdz 49 % proporcionāli biedra ieguldījumam [RO] realizētās produkcijas vērtībā."

45 Otrkārt, ievērojot šīs normas, ir jāpārbauda argumenti, ko Spānijas Karaliste izvirzījusi, pamatojot savu otro pamatu, kas iedalās divās daļās.

46 Attiecībā uz pirmo daļu, kas izvirzīta pirmām kārtām, Spānijas Karaliste Komisijai pārmet, ka tā ir uzskatījusi, ka konkrētā fiziskā persona, kas nav ražotājs, īstenoja kontroli pār četrām no deviņām juridiskām personām, kas ir RO *SAT Royal* biedri, jo šai fiziskajai personai piederēja 76 % akciju vienā no šīm četrām juridiskajām personām un gandrīz visas akcijas trīs pārējās akciju sabiedrībās, un, attiecīgi, ka Komisija nav ievērojusi iepriekš minētās Regulas Nr. 1432/2003 13. un 14. panta normas. Spānijas Karaliste uzskata, ka faktiskie šīs RO biedri bija vienīgi minētās deviņas juridiskās personas, proti, komercsabiedrības, un ka katrai no tām saskaņā ar iepriekš minētajām normām bija mazāk par 20 % balsu.

47 Šajā ziņā ir jānorāda, ka no Regulu Nr. 2200/96 un Nr. 1432/2003 normām, kas atgādinātas iepriekš 40.–43. punktā, skaidri izriet, ka Savienības tiesiskais regulējums attiecībā uz RO ir vērsts uz to, lai garantētu to demokrātisku darbību saskaņā ar diviem principiem.

48 Pirmkārt, saskaņā ar Regulas Nr. 2200/96 11. panta 1. punkta d) apakšpunkta 3. pozīciju RO dalībražotājiem ir jākontrolē sava organizācija un tās lēmumi. Šo principu turklāt tieši apstiprina specifiskie noteikumi, kas ietverti Regulas Nr. 1432/2003 13. panta 2. punkta b) apakšpunktā.

49 Otrkārt, no Regulas Nr. 1432/2003 4. panta un 14. panta 2. punkta izriet, ka starp RO biedriem ir jābūt vismaz pieciem ražotājiem un ka principā nevienam no šiem biedriem nedrīkst būt vairāk kā 20 % balsu. Šīs normas ir atbilde uz raizēm, kas izvirzītas Regulas Nr. 1432/2003 14. apsvērumā, kas citēts iepriekš 41. punktā. Turklāt pastāv vienprātība, ka šīs normas ir piemērojamas ne tikai attiecībā uz tiem RO biedriem, kas ir fiziskas personas, bet arī attiecībā uz RO biedriem, kas ir juridiskas personas, un ka izskatāmajā lietā katram no šiem biedriem ir viena balss RO *SAT Royal* ietvaros.

50 Dalībvalstīm pārbaudot, vai RO darbojas demokrātiski, ir jāņem vērā fiziskās personas vai juridiskās personas, kam pieder RO biedru kapitāldaļas. Šādu pārbaudi neveicot, konkrēta fiziska vai juridiska persona, kam pieder lielākā daļa vai visas kapitāldaļas vairākos RO biedros – tā kā šai personai pār šiem biedriem ir ietekme to lēmumpieņemšanas procesā – var slēpties aiz minētajiem biedriem.

51 Šādos apstākļos var tikt pārkāpts princips, kas aprakstīts iepriekš 49. punktā, jo redzamais RO biedru skaits neatspoguļotu faktiski neatkarīgo RO biedru skaitu.

52 Šis apsvērums nevar tikt apšaubīts tādēļ, ka izskatāmajā lietā attiecīgā fiziskā persona nav ražotājs. Gluži pretēji, ir jānorāda, ka izskatāmās lietas apstākļos RO *SAT Royal* biedri ir ražotāji. Līdz ar to ir jākonstatē, ka apstāklis, ka attiecīgajai fiziskajai personai, kas nav ražotājs, piederēja lielākā daļa, pat visas kapitāldaļas vairākos RO *SAT Royal* dalībražotājos, ir abu principu, kas noteikti Savienības tiesībās, lai garantētu RO demokrātisku darbību, un aprakstīti iepriekš 48. un 49. punktā, pārkāpums. Šādos apstākļos ne vien, pārkāpjot iepriekš 49. punktā minēto otro principu, redzamais RO biedru skaits neatspoguļotu faktiski neatkarīgos RO biedrus, bet arī, tā kā pārkāpjot iepriekš 48. punktā norādīto pirmo principu, noteiktus dalībražotājus kontrolē persona, kas nav ražotājs, RO darbības un tās lēmumu kontrolēšanu faktiski neveic tikai tās dalībražotāji.

53 No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka, pretēji Spānijas Karalistes apgalvotajam, Komisija pamatoti uzskatīja, ka, lai garantētu RO demokrātisku darbību, ir jāņem vērā RO biedrus kontrolējošo fizisko vai juridisko personu identitāte.

54 Tādējādi otrā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

55 Attiecībā uz otrā pamata otro daļu, kas izvirzīta pakārtoti, Spānijas Karaliste uzskata, ka Komisija esot pieļāvusi kļūdu vērtējumā attiecībā uz balsu procentuālo daļu, kas netieši piederēja konkrētai fiziskai personai RO *SAT Royal*. Tādējādi Komisija esot kļūdaini uzskatījusi, ka izskatāmajā lietā šī persona kontrolēja četrus no deviņiem šīs RO biedriem. Spānijas Karaliste uzskata, ka šī fiziskā persona, kas nebija ražotājs, kontrolēja tikai trīs no šiem RO deviņiem biedriem. Tādējādi Spānijas Karaliste apgalvo, ka balsu procentuālā daļa, kas netieši piederēja šai fiziskajai personai RO *SAT Royal*, nesasniedza 44,44 %, bet bija 33 %. Šī pēdējā procentuālā daļa esot atbilstoša balsstiesību maksimālajam īpatsvaram, kādu to, veicot palielinājumu, noteikusi Spānijas Karaliste saskaņā ar Regulas Nr. 1432/2003 14. panta 2. punktu.

56 Šajā ziņā pietiek norādīt, pirmkārt, ka, pat pieņemot, kā to apgalvo Spānijas Karaliste, ka konkrētā fiziskā persona kontrolēja tikai trīs no RO deviņiem biedriem, no iebildumu rakstam pievienotajiem dokumentiem izriet, ka realizētās produkcijas procentuālā daļa, ko pārdeva šīs trīs juridiskās personas, salīdzinājumā ar RO realizētās produkcijas vērtību sasniedza 11,8 % un ka turklāt Spānijas Karaliste šo skaitli nav apstrīdējusi.

57 Saskaņā ar Regulas Nr. 1432/2003 14. panta 2. punkta otrā teikuma normu dalībvalsts palielinājumam maksimālajai procentuālajai daļai 20 % apmērā no balsstiesībām, kas pieder vienam biedram, ir jābūt samērīgam ar minētā biedra ieguldījumu RO realizētās produkcijas vērtībā.

58 Līdz ar to, kā to apgalvojusi Komisija, lai arī konkrētā fiziskā persona kontrolēja tikai trīs no deviņiem RO *SAT Royal* biedriem, tiem katram esot vienai balsij RO ietvaros, minētajai fiziskajai personai bija 33 % balsstiesību, kas, protams, atbilst Spānijas Karalistes noteiktajam maksimālajam īpatsvaram, taču nozīmīgi pārsniedzot realizētās produkcijas daļas vērtību, kas piederēja tām trim juridiskajām personām, kuras šī fiziskā persona kontrolēja RO ietvaros.

59 Šajos apstākļos Spānijas Karalistei – saskaņā ar Regulas Nr. 1432/2003 14. panta 1. punktu un lai garantētu RO *SAT Royal* demokrātisku darbību – bija jāveic pasākumi, lai novērstu, ka minētā fiziskā persona kontrolē vairāk nekā 20 % balsstiesību RO ietvaros.

60 No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka otrā pamata otrā daļa nav pārliecinoša un ka otrais pamats ir jānoraida pilnībā.

61 Tādējādi prasība ir pilnībā jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

62 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Spānijas Karalistei spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) Spānijas Karaliste atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2012. gada 6. martā.

[Paraksti]